

søgelse af, hvorledes Staten kunde gribe ordnende ind overfor Sygekasserne. Der fremkom da et Normaludkast, som nok har havt meget ringe Følger efter Alt, hvad man kan sige. Senere har der endog været et Fattiglovsforslag fremme i 1874, hvorefter man ligeledes fra Statens Side vilde yde nogen Støtte derved, at de, der havde været 3 Aar i en Sygekasse, skulde have en særlig Hjælp i deres Alderdom, og naar de eller deres Familie ellers kom til at trænge til Hjælp. Det er for Resten en lignende Tanke, som den, der blev fremsat af den første Taler, om end i en noget anden Form. Den Hjælp, der saaledes skulde ydes efter Forslaget 1874, skulde ikke betragtes som en egentlig Fattighjælp. Tanken i dette Forslag kan jeg forøvrigt meget sympathisere med. Arbejderkommissionen af 1875 har havt den samme Tanke. Desuden har der jo — foruden den Kommission, der nu har fremlagt sin Betænkning — været en mere privat Kommission, sammensat af Delegerede for Sygekasserne, som har indbragt en Adresse og er fremkommet med en meget stor Betænkning, som jeg kunde ønske, at ret Mange vilde gennemgaa, thi der er meget Værdigt deri, navnlig med Hensyn til, hvorledes Arbejdernes Stilling i det Hele er. Hvad nu den Maade angaar, hvorpaa Lovforslaget vil, at Statsmagten skal gribe ind, dels ordnende dels støttende, er jeg i det Væsentlige enig med de to første Talere i, at det gjælder om, at Staten ikke griber saaledes ind, at den kvæler den friske Spire, der er til Stede, at man ikke ophæver Frivilligheden. Jeg er ikke enig med den sidste Taler, i hvis Tanke der ellers forekom mig at være noget ret Træsfende, naar han vilde tage Frivilligheden bort. I Arbejderkommissionen var der ogsaa et Mindretal, der mente, at Frivilligheden vilde medføre, at de svage Individuer og alle de, der trængte haardest, vilde blive udelukkede. Det er jo sikkert nok, at det er saa, men paa den anden Side gjælder det om at faa flere og flere af de Svage med, at opdrage dem efterhaanden til, at de kunne komme til at høre til de Stærke, og dersom man i Steden for Frivillighed sætter Tvang, vil i Virkeligheden det moralske Opdragende og det Ansprorende gaa bort. Det hedder vel, at selv om man indretter Tvangskasser, kan Selbstyret ligesuldt udvikle sig, men et Selbstyret under den Form, hvor man tvinger Folk ind, tror jeg ikke videre paa. Der vilde da ogsaa komme Mange med, som ikke vare modne, og som saa temmelig vilde

umuliggjøre Selbstyret. Ved at overveie denne Sag gjentagende har jeg ikke kunnet komme til at se rettere, end at hvad det gjælder om, er at komme til at gjøre Kredsen større og større, at bringe det dertil, at efterhaanden Flere og Flere blive stærke nok til at gaa ind i selbstyrende, om end af Staten ordnede Kasser. Jeg behøver ikke at komme ind paa, hvor hurtigt Staten har grebet for stærkt ind eller ikke, thi jeg er i den Henseende i Hovedsagen enig med den første ærede Taler. Det forekommer mig, at Staten her griber vel meget ind, og navnlig kan jeg ikke finde mig beroliget ved Bestemmelsen i §. 13, hvorefter der absolut skal ydes fri Lægehjælp, Medicin og Sygehusbehandling til Medlemmer, deres Hustruer og Børn under 15 Aar, forsaavidt de ere i Hjemmet, og desuden en daglig Pengehjælp. Det forekommer mig, at det kan man nok overlade Kasserne selv. Det er klart nok, at skal Staten give Hjælp, maa man fastsætte et vist Minimum, men man kan overlade til Kasserne selv, om det Minimum skal ydes enten gennem Sygehjælp eller i Stikkelse af fri Lægehjælp eller Medicin, saa meget mere som Erfaringen viser, at der er Kasser, der yde Lægehjælp og Medicin og ikke Sygehjælp, og omvendt mange i Kasser, der yde Sygehjælp alene. Jeg vil betone stærkere end den første ærede Taler, at naar der fordras, at der skal være 50 Medlemmer i en Kasse, for at den skal faae Anerkjendelse, er det altfor stort et Tal. Der er, saavidt jeg veed, kun 910 Sygekasser, om hvilke man har nogen Oplysning, og af disse have ikke færre end 247 et mindre Medlemstal end 50. Men man kan ganske rolig gaa ud fra, at de Kasser, der ikke have ladet høre fra sig, ere væsentlig de ganske smaa. Der bliver saaledes endnu andre 100 Kasser, der høre til dem, hvis Medlemstal er under 50. Altsaa tør jeg gaa ud fra, at der er ikke mindre end 300, der ville blive udstudte, og det er for meget. Jeg tør sige, at det væsentlig vil gaa ud over Sjælland, navnlig over Hedeegnene og Bestjylland. Man kan efterse i de Beretninger, der foreligge for os, at det er navnlig de vest- og nordjydske Amter, som have de meget smaa Kasser og have de fleste af dem. At de blive udstudte, finder jeg urigtigt, thi vel kan jeg finde det ønskeligt, at Kasserne blive store, men paa den anden Side maa man heller ikke glemme, at i de smaa Kasser har man en udmærket Kontrol med hinanden, saa at de ogsaa kunne have deres Fordele. Men, som sagt, jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgs-